

ZAAK 49-65

FERRIERE E ACCIAIERIE NAPOLETANE
TEGEN
HOGE AUTORITEIT VAN DE E.G.K.S.

Arrest van het Hof van 28 april 1966¹

In de zaak 49-65 :

FERRIERE E ACCIAIERIE NAPOLETANE,
naamloze vennootschap op aandelen,
wier zetel gevestigd is te Napels,

verzoekster,

vertegenwoordigd door de heer G. Scotto, president van de
Raad van Beheer,

bijgestaan door Mr. P. Gasparri, hoogleraar aan de Universi-
teit te Perugia, en door Mr. C. Selvaggi, beiden advocaat
bij de Gerechtshoven,

ten deze domicilie gekozen hebbende ten kantore van Mr. E.
Arendt, 6, rue Willy Goergen, Luxemburg,

tegen

HOGE AUTORITEIT VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAP VOOR
KOLEN EN STAAL,

verweerster,

vertegenwoordigd door haar juridisch adviseur, Mr. I. Telchini,
als gemachtigde,

bijgestaan door Mr. G. Guarino, hoogleraar aan de Universi-
teit te Rome, advocaat te Rome,

ten deze domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ter plaatse
van haar zetel, 2, place de Metz,

betreffende de nietigverklaring van de individuele beschikking
van 19 mei 1965 aangaande de financiële verplichtingen van ver-
zoekster in het kader van de vereveningsinstelling voor ingevoerd
en daarmee gelijkgesteld schroot,

¹ — Procestaal : Italiaans.

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE,

samengesteld als volgt :

Ch. L. Hammes, President,
L. Delvaux, Kamerpresident,
A. M. Donner, R. Lecourt en R. Monaco (rapporteur),
Rechters,
Advocaat-Generaal : J. Gand,
Griffier : A. Van Houtte,

het navolgende

ARREST

TEN AANZIEN VAN DE FEITEN

I — Overzicht van de feiten

Overwegende, dat de aan het geding ten grondslag liggende feiten als volgt kunnen worden samengevat :

1. Naar aanleiding van de in 1958 en 1962 door de Société Anonyme Fiduciaire Suisse bij „Ferriere e Acciaierie Napoletane” (verder te noemen FAN) verrichte onderzoeken en controles is de hoeveelheid belastbaar schroot, door FAN verbruikt, aanvankelijk geschat op 41.343 ton. Op deze schatting heeft betrekking de door de Hoge Autoriteit aan verzoekster gerichte brief van 8 april 1963. Zowel deze brief als de beschikking 7-63 van de Hoge Autoriteit zijn door FAN voor het Hof van Justitie bestreden. Het aldus ingestelde beroep 57-63 is op 9 juni 1964 als niet-ontvankelijk verworpen.

2. In de loop van de procedure traden partijen in overleg omtrent de mogelijkheid nieuwe verificaties te verrichten. Verzoekster heeft stukken betreffende de litigieuze punten overgelegd en er is een deskundigenonderzoek ingesteld. Toen dit was voltooid en partijen hun overleg hadden beëindigd nam de Hoge Autoriteit de beschikking van 19 mei 1965, waartegen het onderhavige beroep is gericht.

3. Volgens deze beschikking is de hoeveelheid belastbaar schroot, door FAN tussen april 1954 en november 1958 verbruikt, te stellen op 34.300 ton.

Op grond van haar vroegere opgaven en de door de Hoge Autoriteit verrichte verificaties erkent verzoekster in de loop van genoemd tijdvak tijdvak 21.769 ton te hebben verbruikt, te weten :

- 17.003 ton, aangegeven voor het tijdvak april 1955 - januari 1957,
- 4.766 ton, als verbruikt erkend gedurende het tijdvak april 1954 - maart 1955.

4. Het verschil tussen het door FAN opgegeven en de door de Hoge Autoriteit geconstateerde en geverifieerde tonnage is dus 12.531 ton.

Partijen verschillen nu in hoofdzaak van mening over de vraag, of genoemde tonnage vrijwel geheel bestaat uit „gelegeerd schroot”, hetwelk vrijgesteld is van bijdragen aan de vereveningsinstelling. Het zou precies om 10.965 ton schroot gaan, aldus verdeeld :

- 8.344 ton, verbruikt tussen april 1955 en november 1958,
- 2.621 ton, verbruikt tussen april 1954 en maart 1955;

II — Conclusies van partijen

Overwegende, dat *verzoekster* concludeert dat het den Hove behage :

- „1. ingevolge artikel 33 van het Verdrag de individuele beschikking van 19 mei 1965 te vernietigen;
2. indien daarbij termen aanwezig zijn : de zaak ingevolge artikel 34 van het Verdrag terug te wijzen naar de Hoge Autoriteit tot het nemen van de ter tenuitvoerlegging van het arrest nodige maatregelen, terugbetaling van hetgeen onverschuldigd mocht zijn voldaan en een billijke schadeloosstelling — tot een bedrag door het Hof in goede justitie te bepalen — daaronder begrepen;
3. de Hoge Autoriteit te veroordelen in de kosten en salarissen;
4. bij wege van instructie, de bij de stukken gevoegde documenten in het geding toe te laten en de Hoge Autoriteit te gelasten het volledige dossier betreffende de taxatie der door de vennootschap Acciaierie Napoletane gedane schrootaankopen over te leggen, behoudende *verzoekster* zich het recht voor om, desgeraden, nadere maatregelen van instructie te verzoeken;”

dat *verweerster* concludeert dat het den Hove behage :

„het beroep op alle punten te verwerpen en *verzoekster* te veroordelen in kosten van het geding;”

III — Middelen en argumenten van partijen

Overwegende, dat de door partijen aangevoerde middelen en argumenten als volgt kunnen worden samengevat :

Ten aanzien van de ontvankelijkheid

Verweerster werpt geen exceptie van niet-ontvankelijkheid op.

Ten principale

1. Schending van wezenlijke vormvoorschriften en van regels van het Verdrag, met name van de artikelen 3b), 4b), 5 en 53; schending van rechtsregels met betrekking tot de toepassing van het Verdrag, voortvloeiend uit de algemene rechtsbeginselen van het nationale recht van de Lid-Staten op het gebied van de bewijslast; schending van uitvoeringsregelingen betreffende de Vereveningsinstelling, met name van de beschikking 2-57. Misbruik van bevoegdheid

Verzoekster voert aan, dat in de algemene basisbeschikkingen betreffende de verevening slechts de verplichting tot het doen van *opgaven* betreffende de schrootomloop wordt opgelegd en niet ook de overlegging van stukken ter staving van deze opgaven wordt voorgeschreven.

Verzoekster heeft zich destijds aan vorengenoemde verplichting gehouden door aan de bevoegde autoriteiten opgaven betreffende haar schrootverbruik te verstrekken, waarin de hoeveelheden ontvangen „gelegeerd staalschroot” waren aangegeven.

Toén had de Hoge Autoriteit desgeraden belanghebbende moeten verzoeken aan te tonen, dat in casu van gelegeerd staalschroot sprake was. Al kan men immers de Hoge Autoriteit het recht niet ontzeggen opgaven van de ondernemingen te rectificeren of te verifiëren, het staat het College anderzijds niet vrij na verloop van verscheidene jaren (in het onderhavige geval 7 tot 11 jaar later) nog bewijzen te eisen, die zij had kunnen vragen op het ogenblik waarop de betwiste feiten zijn gemeld, te minder omdat de ondernemingen uit het achterwege blijven van een dergelijk verzoek mochten concluderen, dat hun opgaven aan de destijds gestelde eisen voldeden. Hetgeen de Hoge Autoriteit verlangt is dus niet alleen in strijd met de destijds genomen beschikkingen, maar houdt ook *détournement de pouvoir* in.

Verweerder antwoordt, dat nu het gaat om schattingen die betrekking hebben op een aan 1958 voorafgaand tijdvak, ten deze moet worden uitgegaan van de artikelen 12(1) en 16 (1 tot en met 4) van beschikking 2-57 betreffende de vaststelling der door elke onderneming verschuldigde bijdrage. Deze bepalingen nu geven niet nader aan welke procedure door het College ter berekening van dit bedrag moet worden gevolgd noch ook uit welken hoofde het ten deze bevoegd is, maar beperken zich ertoe aan elke in artikel 2 bedoelde onderneming de verplichting op te leggen de Hoge Autoriteit omtrent de schrootomloop in te lichten en de Hoge Autoriteit te verplichten de belanghebbenden van het resultaat van deze berekening in kennis te stellen.

Het is onder deze omstandigheden duidelijk dat bij de uitlegging van deze artikelen — behoudens bepalingen in tegenovergestelde zin — moet worden uitgegaan van het algemene beginsel dat toekenning van een bepaalde bevoegdheid implicite bevoegd maakt tot al hetgeen ter behoorlijke uitoefening van de hoofdbevoegdheid noodzakelijk mocht blijken. Daaruit volgt, dat de Hoge Autoriteit de bevoegdheid heeft om

langs inductieve weg tot rectificaties over te gaan en om de juistheid van de door de belanghebbende verstrekte gegevens te betwisten.

Artikel 2 van de beschikking 13-58 blijft geheel in de lijn dezer interpretatie door de Hoge Autoriteit bevoegd te verklaren ambtshalve ramingen te verrichten en het bedrag der bijdragen langs inductieve weg te bepalen (vergelijk ook artikel 1 van de beschikking 14-58). De Hoge Autoriteit moet weliswaar steeds van juiste gegevens uitgaan, maar haar bevindingen moeten, tenzij de onderneming in staat is in rechte genoegzaam te bewijzen dat de door de Hoge Autoriteit gemaakte berekening op onjuiste gegevens berust of dat zij wérkelijk het opgegeven schroot heeft gekocht, als definitief worden beschouwd.

Uit al deze reeds door het Hof met name in het arrest 18-62 erkende beginselen vloeit logisch voort, dat het op grond van de sinds de instelling van het systeem toepasselijke regels aan de ondernemingen staat zich van deugdelijk bewijsmateriaal te voorzien en dat te bewaren zolang als zulks ter betwisting van het bedrag van de verlangde bijdragen dan wel om de juiste hoeveelheden gekocht schroot aan te tonen (vergelijk arrest 108-63) nodig zal zijn.

Verzoekster repliceert niet te betwisten dat de Hoge Autoriteit kan overgaan tot alle verificaties en rectificaties, die ter bepaling van de vereveningsbijdrage nodig zijn. Zij is evenwel van mening dat de Hoge Autoriteit traag te werk is gegaan, dat haar bevindingen van oppervlakkigheid getuigen en dat het College, wat de keuze der meest geëigende middelen ter bepaling van de door elke onderneming verschuldigde bijdrage betreft, een onwettig doel heeft nagestreefd door — in stede van exacte methoden te volgen — te werken met gegevens, die tot vaststelling van een hoger schrootverbruik kunnen leiden. Zo bij voorbeeld de berekening op grondslag van verbruik van elektrische stroom die naderhand moesten wijken voor een berekening, gebaseerd op het werkelijke aantal werkdagen.

Tegen deze achtergrond moet het worden verstaan, dat de Hoge Autoriteit de kwalificatie „gelegerd staalschroot” voor de litigieuze tonnages niet heeft aanvaard. De Hoge Autoriteit blijkt er voor alles op uit te zijn het evenwicht tussen het vereveningscredit en -debet door de daartoe meest geëigende middelen te verzekeren ten einde zoveel mogelijk herzieningen van de algemene begroting van het Vereveningsfonds, waartoe de rectificatie van bepaalde berekeningen aanleiding zou geven, te vermijden. De aangevallen handeling levert daarom détournement de pouvoir op.

Bovendien moet ten aanzien van verweersters stelling betreffende de draagwijdte van de artikelen 12 en 16 van de beschikking 2-57 worden opgemerkt, dat aan het feit dat in deze bepalingen slechts de op de ondernemingen rustende verplichting de Hoge Autoriteit de gevraagde inlichtingen verschaffen wordt omschreven en dat dáárom voor de door het College uit te oefenen controle geen procedure wordt vastgesteld, niet de conclusie mag worden verbonden dat de ondernemingen verplicht moeten worden geacht bij voorbaat voor de nodige bewijsstukken te zorgen.

Wanneer deze bepalingen ten aanzien van de Hoge Autoriteit soepel mogen worden toegepast, moet zulks ook met betrekking tot de ondernemingen het geval zijn.

De Hoge Autoriteit zou dus van de juistheid van verzoeksters opgaven en van de periodieke aantekeningen (registrazioni) betreffende de omloop van gelegeerd staalschroot, in de boekhouding vervat, hebben moeten uitgaan, te meer omdat de onderneming stellig geen onjuiste aantekeningen betreffende de ontvangen schroottonnages zou hebben durven inschrijven, aangezien de tonnages niet snel gebruik konden worden en derhalve bij voorraadcontrole de onjuistheid dezer inschrijvingen op elk ogenblik kon worden geconstateerd.

De gedragingen van de Hoge Autoriteit zijn zelfs in strijd met de regels betreffende de bewijsvoering; het is immers zowel in het privaatrecht (de vereveningsinstelling is ten dele als een privaatrechtelijke instelling te beschouwen) als in het publiekrecht een grondbeginsel dat de bewijslast rust op de partij die zich op de litigieuze feiten beroept („*avanza la pretesa*”). Op publiekrechtelijk terrein wordt van dit beginsel wel afgeweken, doch zodanige afwijkingen moeten dan op een uitdrukkelijke bepaling berusten en kunnen niet door middel van een gewone uitvoeringshandeling worden geïntroduceerd.

Hieruit volgt, dat wanneer enerzijds ondernemingen die met het doen van aangiften in gebreke zijn, de onjuistheid van de door de Hoge Autoriteit verrichte verificaties hebben aan te tonen, anderzijds met betrekking tot de opgaven der ondernemingen het tegenbewijs door de Hoge Autoriteit moet worden geleverd.

In concreto moet er voorts op worden gewezen, dat vrijstelling van het gelegeerd staalschroot sinds de inwerkingtreding van de financiële voorzieningen is overwogen. De Hoge Autoriteit heeft immers stilzwijgend aan artikel 10 van de beschikking 2-57, waarin deze vrijstellingsmogelijkheid werd geregeld, terugwerkende kracht verleend; in dat artikel nu werd aan de ondernemingen slechts voorgeschreven de hocdanigheid van als voormeld vrijgestelde schroot aan te geven en werd te dien aanzien geen enkel bewijs verlangd.

Eerst sedert besluit no. 17 van 24 april 1958 van het Vereveningsfonds is aan de ondernemingen medegedeeld, dat met ingang van 1 mei 1958 de aard van het gelegeerd staalschroot aan de hand van de desbetreffende aankoopfacturen moest worden aangetoond. Maar dit besluit mag in geen geval worden uitgelegd in dien zin, dat het een wijziging van de bepaling van de hiervoor besproken beschikking — niet alleen voor de toekomst maar ook voor het verleden — inhoudt.

Verzoekster heeft vanaf de inwerkingtreding van genoemd besluit niet verzuimd bij haar opgaven facturen te voegen, ten bewijze van de aard van bedoeld gelegeerd staalschroot. Maar men kan overlegging van deze bescheiden niet ook voor het verleden verlangen, het is immers volstrekt onmogelijk dezelve vele jaren later alsnog te produceren en enige wettelijke bepaling, die zulks verplicht stelt, ontbreekt. De Hoge Autoriteit zou aldus door haar eigen gebrek aan voortvarendheid de ondernemingen kunnen duperen.

Verweerster betoogt bij dupliek, dat discussie over de bewijsvoering hier niet op zijn plaats is. Enerzijds zou men zich alleen wanneer verzoekster met betrekking tot het litigieuze schroot het gehalte aan andere metalen had aangegeven, kunnen afvragen of te dien aanzien bewijs moet worden geleverd dan wel veronderstellenderwijze van de juistheid der aangifte moet worden gedaan; wanneer (zoals in het arrest 18-62) de Hoge Autoriteit bevoegd geacht wordt met gebruikmaking van de inductieve methode verificaties te verrichten, houdt zulks anderzijds niet in dat het College niet aan de bewijslast is onderworpen.

Voor zover verzoekster zich erop beroept, dat eerst besluit 17 van het Vereveningsfonds de verplichting in het leven riep de aard van gelegeerd staalschroot aannemelijk te maken, merkt *verweerster* op dat dit besluit in zoverre niet afweek van hetgeen ten dien aanzien voorheen had gegolden en enkel een sindsdien algemeen toegepaste praktijk weer opnam.

Na te hebben betwist dat de vereveningsheffing als van privaatrechtelijke aard moet worden beschouwd, heeft *verweerster* bovendien bestreden dat in casu van détournement de pouvoir sprake is, stellende dat dit middel op geen enkele deugdelijke grond steunt en zelfs door bepaalde, door verzoekster gebezigde, argumenten is ontzenuwd;

2. Schending van de in het voorafgaande middel vermelde bepalingen, beginselen en regels; schending van wezenlijke vormvoorschriften; ontbreken van — c.q. ongenoegzaamheid der — motivering; détournement de pouvoir

Verzoekster brengt in herinnering dat de in de aangevallen beschikking vervatte weigering om de aard van gelegeerd staalschroot van de litigieuze tonnages als vaststaand te beschouwen, door de navolgende overwegingen wordt gemotiveerd :

- a) FAN is voor haar produktie niet op „edele elementen” aangevoerd;
- b) de voor het litigieuze schroot betaalde prijzen waren gelijk aan die van gewoon schroot;
- c) het litigieuze schroot is als gelegeerd staalschroot gebruikt;
- d) op de facturen betreffende de aankoop van de litigieuze hoeveelheden komt geen enkele aanduiding van het legeringsgehalte voor.

Zij merkt voorts het navolgende op :

Wat betreft de punten a) en c)

Reeds het feit dat de Hoge Autoriteit op grond van bepaalde facturen en van een deskundigenonderzoek toegeeft, dat verzoekster op een gegeven ogenblik hoeveelheden gelegeerd staalschroot heeft gebruikt, maakt dat deze beide gronden de bestreden handeling niet kunnen dragen. Voorts is het in casu alleszins duidelijk om welke redenen tot aan-

koop van gelegeerd staalschroot — voor gebruik als gewoon schroot bestemd — is overgegaan :

- de schaarste van gewoon schroot op de markt te Napels;
- het feit, dat aldaar voor gelegeerd staalschroot en voor gewoon schroot een zelfde prijs werd berekend. Daardoor was het gebruik van gelegeerd staalschroot, zelfs als dat meer kosten meebracht dan het gebruik van gewoon schroot, economisch voordeliger in verband met de extrakosten die de bevoorrading met gewoon schroot op ver verwijderde markten meebracht en de vrijstelling van de vereveningsheffing geldende voor gelegeerd staalschroot.

Dat verzoekster bij het gebruik van gelegeerd staalschroot belang had wordt daarenboven bewezen door de grote hoeveelheid van dit type schroot, die zij na 1958 heeft gekocht. Waarom zou zij in de voorafgaande jaren van het hieraan verbonden voordeel hebben afgezien?

Wat betreft punt b)

Allereerst moet worden opgemerkt, dat het berekenen van een zelfde prijs voor twee soorten schroot op de markt te Napels aan de marktstructuur aldaar, met name in het in aanmerking genomen tijdvak, moet worden toegeschreven. De afwezigheid van staalgieterijen die gelegeerd staal fabriceerden, de voorraden, gevormd door de ondernemingen die elders gekochte halfabrikaten van gelegeerd staal gebruikten en de zeer hoge kosten die het vervoer van deze materialen naar het noorden zou hebben meegebracht, zijn wel de voornaamste oorzaken van dit gelijke prijsniveau.

In de tweede plaats moet er aan herinnerd worden, dat enerzijds FAN reeds door overlegging van een officiële verklaring, afgegeven door de Kamer van Koophandel te Napels, had bewezen dat op deze markt de vraag was naar gewoon schroot met die naar gelegeerd staalschroot samenviel terwijl anderzijds de afwezigheid van prijsverschil wordt bevestigd door een door die zelfde Kamer afgegeven verklaring, welke geloofwaardigheid niet in twijfel mag worden getrokken zolang de rechter niet heeft verklaard dat daaraan geen bewijskracht toekomt.

Op grond van al deze factoren en verklaringen valt niet in te zien hoe de Hoge Autoriteit in haar beschikking heeft kunnen concluderen, dat — onder meer op grond van de gelijkheid der berekende prijzen, het litigieuze schroot als gewoon schroot moet worden beschouwd.

Wat betreft punt d)

Aangezien het verschil tussen gelegeerd staalschroot en gewoon schroot op de markt te Napels, commercieel gezien, van geen betekenis was, bestond er geen enkele reden om op de facturen betreffende aankopen van gelegeerd staalschroot het legeringsgehalte aan te geven.

Aan de andere kant moet ook niet uit het oog worden verloren, dat vermelding van gelegeerd staalschroot op de aankoopfacturen

nimmer was voorgeschreven vóór 1 mei 1958, datum van inwerking-treding van besluit 17 van het Vereveningsfonds, waarin overigens nader wordt bepaald dat „naar de vroegere opgaven die niet voldeden aan de in de praktijk toegepaste regels, van geval tot geval een bijzonder onderzoek zal worden ingesteld”. Zulks moet in dien zin worden verstaan, dat de ondernemingen erop mochten rekenen dat naar hun vroegere opgaven een individueel onderzoek zou worden ingesteld. Het gaat daarom niet aan het bewijs thans te hunnen laste te brengen.

Verzoekster heeft voorts, ter staving van haar opgaven betreffende de aankopen van gelegeerd staalschroot, verklaringen van een aantal leveranciers overgelegd, opgemaakt toen de officiële definitie van „gele-geerd staalschroot” reeds bekend was : een definitie die trouwens slechts een alom verbreide terminologie sanctioneerde. De Hoge Autoriteit had naar de juistheid van deze verklaringen in geval van twijfel op het bedrijf van declaranten een nader onderzoek moeten doen instellen. Zodanige controle heeft bij de inspecties van 1958 en 1962 niet plaats-gevonden. En nu het door haar ten aanzien van de hoedanigheid van het litigieuze schroot verlangde bewijs onmogelijk meer kon worden geleverd, mogen de gevolgen daarvan niet op de onderneming worden afgewenteld.

Verzoekster zet vervolgens uiteen :

- dat belasting van het litigieuze schroot kunstmatig de produk-tiekosten zou verhogen, terwijl FAN beoogde deze door de daarvoor geldende vrijstelling te compenseren. Deze verhoging zou tot wijziging van haar concurrentiepositie leiden en jegens haar discriminatie opleveren;
- dat al moge de vereveningsbijdrage niet het karakter hebben van een fiscale aanslag, de beginselen betreffende bevoegdheid van de fiscus tot verificatie en rectificatie van de aangiften van belastingplichtigen in het onderhavige geval bij wege van ana-logie moeten worden toegepast. Volgens deze beginselen is het onaanvaardbaar dat de juistheid der aangiften van verevenings-plichtigen ten allen tijde weer zou kunnen worden betwist;
- dat in de motivering der aangevallen beschikking slechts sum-mier wordt aangegeven, dat de onderneming niet in staat geweest is aan te tonen, dat in casu van „gelegeerd schroot” sprake was en geen rekening wordt gehouden met de door FAN aangevoerde argumenten en de door haar overgelegde documenten; een en ander is te wijten aan het feit, dat de Hoge Autoriteit er voort-durend naar heeft gestreefd het begrotingsevenwicht van het Vereveningsfonds zoveel mogelijk te verzekeren;
- dat verweersters weigering in te gaan op het verzoek van FAN om alle stukken, waarin de aard van het litigieuze schroot kan blijken, over te leggen, de zwakheid van haar stelling ten duide-lijkste bewijst. Deze stukken doen namelijk uitkomen, dat de redenen, die de Hoge Autoriteit ertoe brachten bepaalde hoe-

veelheden schroot (864 ton) als gelegeerd staalschroot te beschouwen, haar in casu aanleiding hadden moeten geven een zelfde standpunt in te nemen.

Verzoekster wijst er ten slotte op dat vorenstaande beschouwingen gelden voor al het litigieuze „gelegeerd staalschroot”, te weten 10.965 ton.

Verweerster verzet zich tegen verzoeksters poging om — in stede van de beschikking in haar geheel aan een onderzoek te onderwerpen — de overwegingen in verschillende delen te splitsen. Zo berust de bewering, dat de Hoge Autoriteit haar beschikking in hoofdzaak zou doen steunen op de overweging, dat de onderneming niet heeft kunnen aantonen, dat ten deze van gelegeerd staalschroot sprake was, op een gewrongen analyse van deze beschikking. Immers, na in herinnering te hebben gebracht, dat FAN de controlewerkzaamheden heeft bemoeilijkt, komt verweerster tot haar conclusies op grondslag van verschillende factoren en in aanmerking genomen de resultaten van een niet alleen deductieve, maar ook inductieve controle.

Vervolgens merkt verweerster op, dat de enkele aanwezigheid van andere metalen niet voldoende is om het schroot als gelegeerd staalschroot te beschouwen. Daarvoor is nodig dat het gehalte aan andere metalen bepaalde percentages bereikt. Deze percentages zijn aangegeven in besluit 17 van het Vereveningsfonds voor ingevoerd schroot van 24 april 1958. Verzoekster betwist echter ook zelve niet, dat die percentages reeds aan de ondernemingen bekend waren, aangezien genoemd besluit slechts reeds bestaande criteria heeft hersteld en een reeds wijdverbreide praktijk heeft gesanctioneerd.

Het is derhalve duidelijk, dat de Hoge Autoriteit een bepaalde hoeveelheid schroot eerst als gelegeerd staalschroot zal kunnen beschouwen wanneer het gehalte aan metaallegering *bekend is*. Zoals men schroot, dat weliswaar andere metalen bevat, doch niet in de door de Hoge Autoriteit nodig geachte percentages, als gewoon schroot kan beschouwen, zo kan a fortiori schroot, waarvan de percentages aan andere metalen niet bekend zijn, niet als gelegeerd staalschroot worden beschouwd.

Verzoekster nu heeft de noodzakelijke gegevens verstrekt ten aanzien van twee in 1956 en 1958 plaats gehad hebbende schrootleveranties — en de Hoge Autoriteit heeft in zoverre erkend, dat van gelegeerd staalschroot sprake was —, maar zij heeft wat de litigieuze hoeveelheden schroot betreft geen enkel gegeven van die aard verstrekt.

Onder deze omstandigheden zou juist vrijstelling van dit schroot discriminatie hebben opgeleverd, en wel ten nadele van degenen die behoorlijk hebben aangetoond, dat het schroot in kwestie gelegeerd staalschroot was.

Men mene niet dat het legeringsgehalte in het onderhavige geval onmogelijk kon worden opgegeven wegens het aanzienlijke tijdsverloop sinds de aankopen.

Enerzijds blijkt uit de door zekere firma's (bij voorbeeld Bonada) afgegeven verklaringen voor de tussen 1955 en 1957 plaatsgehad hebbende aankopen, dat alle leveringen¹ waren gedaan kort vóór 1958 en zelfs dat enige daarvan hetzelfde materiaal betreffende als waarvan in casu sprake is, zodat het mogelijk geweest moet zijn voor alle leveringen en in het bijzonder voor laatst bedoelde het gehalte aan legeringselementen aan te geven.

Anderzijds zou juist het feit, dat er — volgens verzoekster — geen afzonderlijke markten waren voor gelegerd staalschroot en gewoon schroot, veeleer bewijzen dat wegens de economische gelijkwaardigheid van de twee schrootsoorten de noodzaak hun samenstellingen te analyseren zich nimmer sterk deed gevoelen en het — ook achteraf — algeheel ontbreken van aanduidingen nopens het gehalte aan legeringselementen van het litigieuze schroot moet dan ook voornamelijk hieraan worden geweten.

Technisch gezien berust voorts de stelling, dat verzoekster gelegerd staalschroot heeft gekocht ten einde zich aan verevening te onttrekken op de premisse, dat zij zich om de hierboven uiteengezette redenen de moeite heeft getroost dat schroot te laten analyseren ten einde voor vrijstelling in aanmerking te komen. Deze analyse zou des te noodzakelijker geweest zijn aangezien kennis van het percentage aan andere edele metalen in het schroot nodig was, niet slechts ter berekening van de produktiekosten, doch ook ten einde geëigende technische middelen te kunnen kiezen om te vermijden dat de kwaliteit van het staal door de aanwezigheid van andere metalen ongunstig zou worden beïnvloed.

Dat verzoekster zodanige analyses achterwege liet kan derhalve slechts worden verklaard doordat het litigieuze schroot gewoon schroot was dan wel een uiterst laag (technisch en economisch te verwaarlozen) percentage aan andere metalen bevatte.

Verweerster brengt ten slotte in herinnering dat volgens het besluit 17 van het Vereveningsfonds voor ingevoerd schroot, schroot kon worden aangemerkt als gelegerd staalschroot in de navolgende gevallen :

- wanneer het gekocht is door een onderneming, die gelegerde metalen fabricceert;
- wanneer bij analyse van het schroot de aanwezigheid van andere elementen (in een bepaald percentage) wordt aangetoond;
- wanneer de facturen de prijsverhogingen wegens de aanwezigheid van andere metalen aangeven.

Welnu, verzoekster heeft voor het litigieuze schroot aan geen dezer criteria voldaan.

Wat betreft FAN's verzoek om een instructie te gelasten alsmede overlegging van alle documenten betreffende de taxatie van het litigieuze schroot, is verweerster van oordeel dat deze maatregelen slechts tot vertraging zouden leiden, zulks terwijl over de litigieuze kwestie uit-

1 — Het gaat om de leveringen van gelegerd staalschroot, door bepaalde firma's aan verzoekster gedaan.

voorig tussen partijen is gedebatteerd en zelfs een deskundigenonderzoek werd ingesteld;

3. Ten aanzien van het verzoek tot schadevergoeding als bedoeld in artikel 24 van het Verdrag

Verweerster merkt op, dat dit verzoek in uiterst algemene termen is geformuleerd en door geen enkele argumentatie wordt gesteund. Noch de fout van de Hoge Autoriteit, noch het bestaan van het beweerde nadeel, noch het causaal verband tussen een en ander zouden zijn bezwen;

IV — Procedure

Overwegende, dat de schriftelijke behandeling regelmatig is verlopen;

dat, op het rapport van de rechter-rapporteur, de Advocaat-Generaal gehoord, het Hof partijen heeft verzocht om uiterlijk op 15 februari 1966 een kopie van het besluit 17 van de Raad van het Vereveningsfonds voor ingevoerd schroot, genomen op 24 mei 1958, te deponeren;

dat partijen aan dit verzoek hebben voldaan op 14 en 15 februari 1966;

dat partijen in haar mondelinge toelichtingen zijn gehoord ter 's Hofs terechtzitting van 22 februari 1966;

dat de Advocaat-Generaal zijn conclusie genomen heeft ter terechtzitting van 22 maart 1966;

TEN AANZIEN VAN HET RECHT

Ten aanzien van de ontvankelijkheid

Overwegende, dat de ontvankelijkheid van het beroep niet door verweerster is betwist en geen aanleiding heeft tot kritiek ambtshalve; dat het beroep mitsdien ontvankelijk is;

Ten principale

Overwegende dat in de bestreden beschikking wordt vastgesteld, dat verzoekster niet heeft aangetoond dat het litigieuze schroot gelegeerd staalschroot is en dat haar opgaven betreffende de aankoop van dit schroot onvoldoende zijn gestaafd;

Overwegende dat verzoekster in de eerste plaats stelt, dat verweerster door zulke eisen te stellen de algemene regels van het Verdrag betref-

fende financiële voorzieningen en de in de Lid-Staten ten aanzien van de bewijslast geldende rechtsbeginselen schendt;

dat aangezien de algemene beschikkingen betreffende de schroot-vereveningsvoorzieningen de ondernemingen slechts de verplichting opleggen tot het doen van opgave omtrent hun schrootaankopen, deze opgaven tot bewijs van het tegendeel voor juist moeten worden gehouden;

dat de Hoge Autoriteit voorts verscheidene jaren later niet alsnog overlegging kan verlangen van stukken, die zij bij aangifte van de litigieuze feiten had kunnen opvragen;

dat bij gebreke van een dergelijk verzoek de onderneming ervan mocht uitgaan, dat haar opgaven aan de destijds gestelde voorwaarden voldeden;

dat de Hoge Autoriteit door voormelde eisen te stellen zich zelfs aan détournement de pouvoir schuldig maakte, immers verzoekster een hogere bijdrage oplegde op grond van het enkele feit, dat zij haar opgaven niet vergezeld deed gaan van bepaalde stukken, welker overlegging *niet* als verplicht kan worden beschouwd;

Overwegende, dat krachtens de algemene beschikkingen tot instelling van het vereveningsmechanisme „gelegeerd staalschroot”, voor zover het een bepaald percentage legering bevat, van heffing is vrijgesteld;

dat uit de vragenlijst 2-50 van de E.G.K.S., bij de ondernemingen sinds december 1954 in gebruik, blijkt dat deze zich sedert de instelling van het vereveningsmechanisme van de percentages op de hoogte konden stellen;

Overwegende, dat verzoekster aan de Hoge Autoriteit een aantal gegevens heeft verstrekt, waaruit naar haar mening bleek dat in casu van gelegeerd staalschroot sprake was;

dat deze gegevens in de aangevallen beschikking als onvoldoende zijn geacht omdat zij niet voldeden aan de drie voorwaarden, vermeld in het besluit 17 van de Raad van het Vereveningsfonds voor ingevoerd schroot, in werking getreden op 1 mei 1958;

dat krachtens dit besluit alleen als gelegeerd staalschroot wordt beschouwd schroot dat gekocht is door ondernemingen die gelegeerd staal fabriceren, dat legeringselementen bevat volgens vastgestelde percentages, terwijl de prijs van de edele elementen, met vermelding van het gemiddelde gehalte, afzonderlijk op de aankoopfacturen moet zijn vermeld;

Overwegende, dat verzoekster stelt dat de criteria, ontleend aan de aard van het gefabriceerde staal en aan het niveau van de prijzen van gelegeerd staalschroot, in het onderhavige geval niet mogen worden gehanteerd;

dat zij er in dit verband op wijst dat destijds te Napels grote hoeveelheden gelegeerd staalschroot op de markt werden aangeboden tegen de prijs van gewoon schroot;

dat, aangezien de hogere produktiekosten die het gebruik van gelegerd staalschroot meebracht door vrijstelling van de vereveningsheffing werden gecompenseerd, de aankoop van gelegerd staalschroot — tegen dezelfde prijs — even voordelig geweest zou zijn als die van gewoon schroot;

dat verzoekster ter ondersteuning van deze bewering een verklaring van de Kamer van Koophandel te Napels heeft overgelegd, waaruit blijkt dat op de markt aldaar destijds hoeveelheden gelegerd staalschroot tegen dezelfde prijs als gewoon schroot werden aangeboden;

dat verweerster noch deze bewering, noch de waarde van genoemd document heeft betwist;

dat zij aan de andere kant met betrekking tot een hoeveelheid van 864 ton schroot, waarvoor verzoekster het gehalte aan legermetalen heeft aangegeven, heeft erkend dat van gelegerd staalschroot sprake was, hoewel aan voormelde criteria niet geheel werd voldaan;

dat in casu het enige criterium ter beslissing omtrent de juistheid van verzoeksters opgaven betreffende het litigieuze schroot aan de opgave van het gemiddelde gehalte aan legermetalen moet worden ontleend;

dat derhalve moet worden onderzocht, of de Hoge Autoriteit in dit geval mocht verlangen dat aan het voormeld besluit 17 omschreven criterium volledig wordt voldaan;

Overwegende, dat in de Italiaanse tekst van genoemd besluit, anders dan in de Franse tekst, niet de verplichting voor de ondernemingen is vastgelegd om in de aankoopfacturen betreffende gelegerd staalschroot het gemiddelde gehalte aan legermetalen aan te geven;

dat vaststaat dat aan de Italiaanse ondernemingen, waaronder verzoekster, slechts de Italiaanse tekst is toegezonden;

dat het besluit voorts bepaalt dat eerder gedane opgaven van geval tot geval zullen worden onderzocht;

dat het besluit — blijkens deszelfs bewoordingen — voor de belanghebbende ondernemingen eerst met ingang van 1 mei 1958 bindend is geworden;

dat nakoming derhalve niet kan worden verlangd voor zoveel vóór deze datum gekocht en verbruikt schroot betreft;

Overwegende, dat verzoeksters opgaven betreffende de aankopen van het litigieuze schroot vóór 1 mei 1958 zijn gedaan

en dat de Hoge Autoriteit dezelve derhalve op grondslag van velerlei in aanmerking komende gegevens had moeten verifiëren zonder strikte nakoming der in voornoemde beschikking aangegeven formaliteiten — in het bijzonder voor zoveel betreft opgave van het gemiddelde gehalte aan legermetalen — te verlangen;

dat de weigering van de Hoge Autoriteit het litigieuze schroot als — van verevening vrijgesteld — gelegerd staalschroot aan te merken derhalve grond oplevert tot vernietiging van haar beschikking;

Overwegende, dat verzoekster bovendien concludeert tot veroordeling van de Hoge Autoriteit tot betaling van een door het Hof billijk te achten schadevergoeding;

Overwegende, dat verzoekster geen enkele aanwijzing betreffende het bestaan of het bedrag van de beweerde schade verstrekt;
dat deze vordering derhalve moet worden verworpen;

Ten aanzien van de kosten

Overwegende, dat ingevolge artikel 69, § 2, alinea 1, van het Reglement voor de procesvoering de in het ongelijk gestelde partij desgevoerd in de kosten wordt verwezen;

dat verweerster daarom in de proceskosten dient te worden veroordeeld;

Gezien de processtukken;

Gehoord de rechter-rapporteur in zijn rapport;

Gehoord partijen in haar pleidooien;

Gehoord de Advocaat-Generaal in zijn conclusie;

Gezien de artikelen 15, 33, 34, 47 en 53 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal;

Gezien het protocol betreffende het Statuut van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal;

Gezien artikel 69, § 2, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen,

HET HOF VAN JUSTITIE,

rechtdoende,

1. Vernietigt de beschikking van de Hoge Autoriteit van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal van 19 mei 1965, betreffende de financiële verplichtingen van verzoekster in het kader van de Vereveningsinstelling voor ingevoerd en daarmee gelijkgesteld schroot;
2. Verwijst verweerster in de proceskosten;
3. Ontzegt het meer of anders gevorderde.

Aldus gewezen door het Hof te Luxemburg op achtentwintig april negentienhonderdzesenzestig.

Hammes	Delvaux	
Donner	Lecourt	Monaco

Uitgesproken ter openbare terechtzitting, gehouden te Luxemburg op achtentwintig april negentienhonderdzesenzestig.

De Griffier,
A. Van Houtte

De President,
Ch. L. Hammes